

י. לוי סג
15.7.98

פטרול

לילה אחד שטוף ירח, יצאו צ'יפופו ודנידין לפטרול לאורך הגדר המוארת. רוח קיצית חמימה הנעימה להם את הלילה; שילוב היחד עם חובות השיגרה. לפתע התאבן דנידין. ידו הבילתי נראית עצרה את כתפו המתולתלת של צ'יפופו. צ'יפופו שאל: "מה העינינים דנצ'וק?" דנידין נרעד במקומו "שם בחושך, ליד הגדר... תנועה חשודה... לא שמעת את הרעש?" מיד ניתק עצמו צ'יפופו ובזינוק קרבי קפץ והתחבא מאחורי הסלע הקרוב. דנידין, במקומו, ממשיך להתאבן "מה איתך? מה ראית?" צ'יפופו אותה לדנידין לרוץ לשכב לידו. "לא חשוב מה ראיתי, כי אם יש שם מישהו מה הוא כבר חושב עליי? שמע, אני מפחד, אני מפחד לחולבים עלי בחושך כטאני באור." דנידין נפגע: "הי צ'יפ, הרי אני איתך!" צ'יפופו: "סמבל, הרי אתה יודע שאותך ראויים, אם ירו שם בחושך, יירו עלי, אותך ראויים!" דנידין: אז תן את הפנס - אאותה להם - "ראו שגם אני כאן" לפחות שנפגע ביחד. צ'יפופו: מורידבטפיחה קלה את תלתליו השקופים של דנידין אל מתחת לסלע "תמיד היית, תמיד תישאר. אם אגיד להם שאתה כאן ואתה בילתי ביראה, חושב שיאמינו? שיבינו? ייצחקו - ויירו!" אחרי דקותיים של חתיקה והמתנה, תפסו אומץ הסנייים, יצאו ממחבואם וצעדו בדריכות וספיפה אל עבר התנועות החשודות. ברגע שיצאו מתחום האורת הפנסים הלבנים - עצרו. הבינו פתאם שעוד רגע יאבדו אחד את השני בחושך, לעזאזל התנועות החשודות. בריצה חזרו לכביש המואר והמשיכו לפטרול מבעד לרוח הקיצית הנעימה. בתחום הגדר - לפחות הם יודעים ומכירים אחד את השני. טיעטו הפנועות החשודות מה טיעטו, רק שיטארו בחושך.

מאת אידו.

מתוך-אני מתלבט..

מלבטיו של בן מייק כמעט ממוצע. אחרי פתיחה כזאת מיוחדת נא לקחת הרבה אויר ולנסות להבין. אני אנסה לתאר בצורה סכמטית את התהליך שעובר אותו בחורצ'יק, עלט' המודות, סיוצא מביתו הקיבוצי, צעיר בריא ורענן, מחונך ומנומס וחוזר אחרי חלוט וחצי שנים, מאובק, מבולבל, מחוספס, מקומט וכו'... ובכך, אותו גברבר נאה יוצא מלא אידאליים חלוציים לעיירת פתוח נידחת ל... בין המטברים הרומנטיים שהוא עובר (כאמר בנות הגרעין מטרבות לו בעדינות) לבין המטברים החברתיים (בהם הוא מחדד את יצר הפולמוס והויכוח שלו) ידידנו מתחיל לגבט לעצמו איזו השקפת חיים קצת יותר אוניברסלית, לומד לטפל בעינינים פיננסיים (כמו אותו נס למאפטר לך לעמוד-רועד ומגמגם עם חתיכת ניר מקומט מזל פקיד בנק ולקבל תמורתה כסף) הוא עובר מפגש טראומטי עם תרבות אחרת, הוא מתחיל להכיר אנשים שידעיים את המיליט של שירי"ארץ ישראל אהבתי" (יש משהו כזה אצלנו...!?) הוא נאלץ להתמודד עם מספר אנשים, עם רעיונות רבים ומגוונים במישור האירגוני, אידאי ואמנותי. הוא חייב לתת דין לעצמו מה הוא בכלל עושה כל יום, ואם בכלל מה שהוא עושה כל יום זה נכון וזה מספיק. מן הוץ להוץ בין כל החוויות הנהדרות, בין כל ריגעי הסיא וההצלחות, לבין המטברים - והכיסלונות, עוברת שנה. ידידנו יותר שלם ומעוצב אחרי שעבר שנה של "מבחני בגרות" ואחריות עם המשק הוא עדיין בקשר אפיץ, הוא נהנה לעבוד במשק לפני הגיוס ולהכיר את האנשים מחדש. הוא מכיר טובה למשק על שארץ קיטנת ילדי עירת פיתוח. ככה בצעדי אוו הוא נכנס לצבא ומצטרף ליחידה X המהוללת. הבחור שנכנס לצבא עם רגש התנסאות קל, על גילו ועברו המהולל, חושף כמובן שוץ לא קטן, כאמר מפקדיו שהם בני גילו ואף צעירים ממנו, מדכאים עד עפר את "מרכז/גזבר/אקונום(משק את המיותר) הגרעין" לעובר.

הוא תוהו, איך הוא מתפעל מאות ילדים, היה יושב עם ראשי מועצות מקומיות, מועצות פועלים, איך הוא מקיף אוביקטים דוממים בזמנים קצובים. הוא סובל מטקט אירוני (כך הוא חונך בקבוץ) בלילה באוהל סירים בטעתיים שנישאו לו לישון, הוא ניזכר בערגה בלילות הסוערים בגרעין. את עברו הוא מחלק לסתי תקופות, תקופת ה'ט. ו. ואיזו תקופה חולית שבאה לפנייה. גם כאן עובר הזמן ורץ, חילנו שהוסיף לעצמו 5 ס"מ רוחב כתפיים, כבר מכבב שנה בצבא, הוא - "מפקד בצה"ל", יצר ההדרכה והחינוך השמוץ בו מנוער בא לידי ביצוע מעשי. המסק מתחיל להתערפל בתודעתו, הקטר הוא דרך חבילות ושיחות קצרות על המידרכה בנוסח של "מה נשמע? איך העינינים, או להבדיל "האם גמרת טירונות? מתי תלך לקורס קצינים?" מפקדנו הצעיר מעבר כבר את הסלב בו חושבים רק על מיטה חמה, מקלחת ואוכל, מתחיל לבסס את מעמדו בצבא. לומד להיות יותר גם ומחוספס, לדבר בעגה צבאית ולעשות צרכים מאחורי כל קבל קרקע. זה מה שנקרא חילות פרט לכך שהוא מעביר מחזור אחרי מחזור עם הרבה ליגור וקצת חויות. הוא מוצא את עצמו לפתע בין הפטיט והסדן, מלמעלה לוחצים עליו המפקדים היטירים הצבא והמדינה כל הדברים שעליהם התחנך, שיעשה עוד יותר, ומצד הני הוא עצמו קץ בעובדה שיש תמיד מישהו מעליו שאומר לו מה לעשות. הפיתרון - קורס קצינים. בבית ספר לקצינים הוא זוכה להכיר הרבה אנשים בעלי רמה (בצד הרבה בנונים) החכנית לפעמים מאכזבת עינים מהנה, נסיונו בצבא בפקוד והדרכה עומד לו כרגיל, הוא גומר את הקורס. עכשיו כבר שנהיים + בצבא, 3 שנים מחוץ למסק, הגרעין כבר לא ניראה לו מרכז חיים הקטר עם האנשים קצת רופף, המסק כבר באמת רחוק, אל צורת החיים הוא מתיחס בכוח האנרציה ומן הזכרון. בטלב זה הקיבוץ מתחיל לאבד את המרכזיות שלו בחייו והוא כבר מתחיל לראות אותו בסורה אחת עם צורות חיים אחרות. רנה ראשונה בתור קצין עבודה מאומצת לא מטאירה זמן לחשוב, צריף לאמן וללמד, לבנות מאזרחים כוח לוחם. עכשיו יש יותר זמן לבקר במסק. מנסים לחדש את הקטר עם המקום אך זה קשה. לחבריו בקיבוץ קצינו מתגעגע מאוד ומחכה לזמן שיוכל להיות איתם ביחד. וקח טוב רצה שנה, והקצין הלא חדש עומד בפני הקניסה לקבע פה הוא עומד פתאום לפני בעיה לא צפויה. לאור תקדימים של חברה שהיו קצינים בקבע והשאירו את הכסף אצלם למטרות ספציפיות הוא מוצא את עצמו מתלבט בבעיה ולא היתה צריכה לצוץ כלל. עקרונות למול טובת הנאה. יש לו הזדמנות לצאת החוצה לטייל בלי לעבוד חצי שנה בסוורות באילת או בחיפולי נפט בסוף העולם בקיצור צצה לו הזדמנות שנראית לו וגם למסק ורק עם העקרונות היא לא כל כך מתישבת. יש לו בעיה עם עצמו ועם המסק והוא מכריע לכאן או לכאן. במקרה זה בואו נאמר שהוא מחליט לשובת הסמך, זו כמובן התלבטות על המסור הזה. בצד זה יש מחלבה יותר עמוקה, במסור של "מה אני עושה עם החיים שלי?" בנוסף ל-18 שנים שהוא חי במסגרת הוא ממחיק ללכת לפי מסלול מותרה לעוד ארבע וחצי שנים. מן הרגשה פטליסטית של הליכה במסלול שאין מה לעשות נגדו. במידה מסוימת הנושא של השארות שנה במסק הוא המסך רצוף של אותה הדרך. הבחור עיף ומתוסכל מרגיש שבטלב זה הוא חייב לשנות כיוון מעין מרד זוטא שלו. לעשות משהו שהוא מתליט עליו והוא קובע לעצמו. המסקנה ברורה. חוץ לארץ במקרה זה הוא ביום פנים לא "עוד, מפל ועוד מוזאון יפה..." כמו שהתבטא מישהו אלא שינוי אירה וכיוון בחיים, נסיון אישי לל כל אחד למצוא עצמו במקום שמנוטרל מהשפעות סביבתיות מהלחץ היומיומי, מההיגרה של החיים. כל זה יעוד זמני וספציפי ולא מטרה בחיים, אבל אותו בחור רואה אותו כטלב חשוב בחיים לאיזון. כך עוברת חצי שנה אחרונה בלחץ וציפיה.

הסוף מגיע הבחור מתחרר מרגיש שטוב לו במסק, ובכל זאת ... פורץ כנפיים ומתעופף ...

על החתום:

אחד שמוגדר כבן מסך העטיר ביותר בכ. הנשיא
עודד

בוקר אחד שבוקר יפה היה, כזה שנולד במעבר הדק בין האביב לקיץ הסתרכתי לי אל החדר. כהרגלי מדי פעם הצצתי אל הערוגה הצמודה למדרגות, שמא העזו כהרגלם אותם עשבי בר שוטים, לגזול מהטיפות הניתנות לצימחי היוחסין והטיפוח.

פתאום-המונה מזעזע; האדמה מתבקעת בפסיק ונחורים צהובים שוקקים ורועדים. מכל רוחות אותו מיקרוקוסמוס נוהרות זורמות אלפי, שהרי היגזמתי, רבבות רבבות נמלים נמלים. נמלים. נחורות קטנות זריזות עד להפחיד. הן רצות אחוזות אמוק אחת בעקבות רעותה.

נדמה היה לי שבכל פעם שנמלה היסטרית אחת נתקלת במקרה באחרת החותכת את כיוונה שתיהן אינן שוחכות להצדיע יחד באותו הזמן, להוכיח כי לתייהן דרגה שווה. זה היה יום של הצדעות. אני מרכז את מבטי אל נמלה אחת, חוץ חלקיק זיניה אני מאבד אותה, כה זריזה וזעירה, לכן אני עובר לעקוב אחרי שורתה שלה אני מסיט מבטי עם הזרימה, ובמהרה אני נוכח לדעת כי עוד ועוד שורות רועדות שחורות, מצטרפות לימאל ולימין זו שלי. הן כולן צועדות רצות לכיוון אחד. מכל רוחות ארץ הנמלים הן מתגיסות לנקודה אחת. בבחלה אני חוזר ומקד את עיני אל המהומה המסודרת כולה, הופס מרחק, עכשיו אני רואה מעין קור עכביש שרוחש רועד וכל סיב שחור כזה זורם אל אותו כיוון שאליו רועדים סיביו - שכניו.

הכסתי עליהם לאט, הרתיעה מתמוססת להסתוממות, שהרי ראיתי זאת כבר פעם, ויותר מפעם, אך לאן עתה? ומדוע כה הרבה, כולם יחד? הסתוממות הופכת לסקרנות.

ואז מבעד לסקרנות אבל איכשהו במקרה מתחת לריכוז השחור הזה, בקושי היה אפשר לקלוט את צלמו - גוזל בן יומו.

נפל עוד לפני שקם. אלא שקמו עליו, בהמוניהם ציבאות השחור.

מענין אם נחתם עליו אי שם על טופס כל שהוא "מוות קליני" עוד טרם ריתוס ראשון של מלחמות זעוריות וחדות של נמלה פאנאטית, מבושמת, אמינה וזריזה מכולן. שהרי הגיעה ראשונה. ואחריה מיליונים. מענין גם היה אם בהתרחקות זו הצליחה מצביעת הנמלים. והרי חייבת להיות אחת כזאת, לכיוון ולמלוט על כל הדוויזיות שלה, עד קו ההסתערות ובכלל.

ההרגשה שלי היתה שאותה מצביאה מסתורית, מן הסתם תקצור מילות תהילה לא לה.

היה זה נצחונה של הנמלה הפטוטה, היתה זו הסתערות ספונטנית מורל הנמלות החילות שעלה עם כיבוש כל מילימטר בסדה הקרב, שכיוון למעשה את המערכה אל הנצחון המדהים. הכח שכיוון את המורל מאין הוא בא?

בעצם, מה שחדר אז לתודעתי, אולי לראשונה במוחשיות כזו, היתה המחשבה שהנה ברור לי עתה למה קוברים בני האדם את מתייהם. טבעצט הם חלים זאת לא רק לגבי אחרית הימים ולא רק למען הנצח אחריות, ברור שלא רק למען שמירת טוהר האויר. אלא הם עושים זאת (גם) למען לא יתמוסס חסנם. שהכח להתבונן במוות לא יתכהה לגמרי - אל מול חזות טכזו, אל מול העצמה הנסחרת המראה את כיוון ההסתערות לרבבות עינים עזורות, המרצדות ברגליהן וחולשות במלחעותיהן גם מבט עין שלא ראתה עדיין אור של בוקר עינו של אותו גוזל שנפל עוד לפני שקם.

חשבתי אז, שאפילו האינדיאנים נותנים למתייהם להתיבט מתחת קרני שמש מדברית לוחטת, הם בטח מעלים אותם על הגבוהות שבצמרות הסוונה. כך שאפילו יעז עייט, בעל מטען מורלי מסתורי, לצלול על מנת לנבור, כה גבוהות תהיינה הצמרות עד כי חוסנו שלו, של העייט, יתמוסס גם הוא, יתכהה, ומשם יאלץ הוא להטות צלילתו אל הקרקע לאתר גוזלים שנפלו עוד לפני שקמו, ולהם אין חוסן. למחרת, טוב כהרגלי והפעם כבר טעור באנטומיה זואולוגית. רק חופן של עצמות קטנטנות גולגולת זעירה, עצמות הכנפיים, השלד, הכל מסודר במקומו, כאילו להנציח אותה טעת נפילה.

אבל כאילו להכעיס הן עדין. סם, אמנם לא עקר דוויזיות אלא אנלי רק הגדוד המאסף, עדין תולשות מרשטות אחרוני סיבי בטר אשר קרוב לודאי מחים הם כבר יותר מאשר זכו לחיות. לקחתי מקל, הערמתי עליו את השלד הזעיר עם הנקודות השחורות הזעירות הרועדות... וזרקתי אותו מהערוגה המיוחסת אל תוך העיטיביה הסוטה.

הרי זה ילדתי לקבור גוזל...

בבית לבד אין איש מביין הנפש יוצאת למטהו למיטהו, במבילים בדטאים אין איש...
 -אז רק מוסיקה היא מוצא טוב, סם מקובל ומוחר. גם הדשא עוזר, ריחו מטכר מטריף מריץ מחטבות מרגיע.
 מגיעים למצב האפס, לאיזון הפנימי המוטלם, יודע שמתוכך יוצאת רק האמת שלך בלי סיבוכים בלי שקרים בלי סילופים, ואתה את עצמך רוצה לבטא.
 שקט כזה יש רק פה, לא שקט של סוף, שקט של אנשים שעבדו ועמלו וקרטו למיטותיהם.
 ואני איש סובב בא והולך עדין בצבא קצת, נאחז בכל רגע פנוי להיות במטק לחדור, לדלות, לדעת להבין לקראת מה אני הולך...
 אמנם את ילדותי ביליתי פה אבל כבר אנני ילד והדריסות יהיו גבוהות ממני וגם שלי, אז הדברים די חדשים.
 קצת מפחיד ליל קיץ מדהים ביופיו וחמומו והכל ישן מדי. אי ניצול מסווע של פתאחות.
 צריך שיקרו דברים של "ביחד" בלילות שכאילה לפרוץ מחסומי חברות בחוויף כולם במאורות הפרטיות מכונסים חברות חברות מסוגרים בסוף עצמם. עכשיו הזמן להפתח אחד לשני ולטליטי, להתחבר להתודות ולדעת לצור יחד, לפתח תרבויות ודברים שמעבר לעבודה, מעבר ליום החשוב כשלעצמו, יש עוד המון שלא מנוצל.
 לנו התנאים האוירה והיכולת, אסור לסקוע במיגרה, יש יעודים (מה זה?) רבים ורק ביחד נוכל לעשות משהו, אפילו יהיה זה קומזיץ מסריח!!! המילים מיועדות אל כולנו. לא למחות כפיים לעבודת אחרים ולא להזיל דימעה בכיסלון של חברים, לא לאהוב את עצמנו ולספוח על הכתף אחרי ריקודים סוערים בפאב האילילי לדעת את כל גדולתו אך עם זאת לדעת שיש חוץ מזה עוד המון.
 נ.ב. הכוונה בעיקר אלי.

מאת ציון.

ד"ר ז'
כלב ים

חציתי את המים הירוקים בכוחות מרובים. העננים הסחורים מעל המטירו רסיסי קרח שצברו במוחי והקפואו את גופי. הכרתי את יעדי וידעתי שאני קרוב אליו - אכן לפתע ניגלה אלי יעדי (זה מכבר). הסלע פסוט ניצב לו מעל הגלים שהחברו על דפנותיו ויצרו להם פינות וסברים בגופו הירקרק.
 מלכתי את גופי המצולק על פני הצנן והסתרעתי במלוא אורכו כאשר אני מייב לעצמי את נשמתי. לאחר דקות ספורות הרגשתי שהמטאבה דוחפת יותר דם והתחלתי להתנועע.
 ניגשתי וסידרתי קצת את הסלע, טיטאתי את הפינות, הורדתי את האבק מהדפנות ו על הדלת, באמצע, כתבתי את שמי. היס המשיך לנהום מתחת לשמי, ירוקת וקוביות קרח המשיכו להקפיא חוכנו של עולם.
 טוב - הסתלתי סביבי. הכרתי כבר. סם מצד שמאל ישנו סלע יסר כזה שתמיד הן יושבות עליו, יש שם המון מקום ובטה"כ זהו סלע מרכזי, כולם יודעים וסומעים עליו. היו שם שלוחה כלבי-ים שפזלו לעומתי אגב עיקום גופם לשמים ופיהקו פיהוק כזה של כלבי-ים.
 (כשפיהק נפתח סמתי לב לטיניים הצהובות שהסגירו את גילוף) כמה צאצאים סיחקו להם בין חגווי הסלע והבעלים כרגיל לא היו שם. מסביב הסתובבו כל מיני דגים מסוגים שיעוד לא התבגרו, ולכן זה הפחיד את כלבי הים. קצת הפחיד מפני שהם כלבי-ים ולא דגים, ולכן הם לא כל כך בטוחים (כלבי-ים) שהם רוצים להיות כאילה, אולי באמת הם היו צריכים להיות דגים...
 יש המטך..

הם (כלבי-הים) לא הפסיקו לפהק. הכל התבצע בחור, פעם זה מפהק ושניים מקטיבים, ופעם אחר מפהק ושניים מקטיבים וחוזר חלילה.
 עם כל פיהוק נעלמו להם כמה בגיגים קטנים ושקעו למצולתם הגועשת- אבל כלבי הים לא ראו את שהתרחש מפני שכל מה שמסביבם, הסלע, זה מה שקיים. איך יותר. לכך אפשר לפהק כמה מרוצים מפני שרק הסלע והם קיימים וזה כל העולם, ובכלל פהוק זה הובי...
 בהחלה ניסיתי להתעלם מהם ופשוט להסתכל למינים מהסלע שלי אבל זה פשוט אי אפשר מפני שאנחנו באותו ים. אז קיוויתי שהם ישימו יד ויכסו את פיהוקם (דבר שמקובל על כלבי-ים ממוצעים) ובסוף חשבתי יבעצם מי שגר על סלע כל חיו פשוט מפהק.
 במקום לקרוא, במקום לעשות ספורט, במקום לטייל, מפהק, מפהק, מפהק. רחמנות...

מאת דוד.

דוח מזכירות הצריף תאריך: 10.7.77

נ כחו: השולחן העגול, הכסאות של עמי, אני, חתולי הגג העזובים.
 משקיפים: שלוש בתולות אנגליות מהחלון, מציץ מניאק.
 הישיבה היחה ישיבת ה(א)בל.

1. בריאות
 עקב כאב ביצים אדיר שאחז את תושבי הצריפים, המליצה האחות לקבל את קבוצת ההולנדיות שדחינו עקב מחסור באוהלים. מזכירות אישרה.
2. כפיה דתית במשק
 שני בחורי ישיבה ניראו מנפחים אויר ליד המכבסה.
 המזכירות החליטה: "מה יש, רק לחילונים מותר לנפח ולהתנפח?" מזכירות אישרה.
3. קופת בית
 היות והשבוע לא קמו מספר חברים לעבודה, יש מחסור בכסף מזומן.
 כל מי שרוצה כסף יפנה לבני גולדברג בבית. המזכירות אישרה.
4. "כל סוטה"
 המזכירות קיבלה דיווח מהסוכנים שלה במערכת "כל סוטה" הוחלט לחסל ולהשמיד.
 המערכת נראתה מתבצרת על הגג של חדר האוכל. המזכירות אישרה.
5. הודעת המא"ז
 המא"ז מסר שהנפחות שנשמעו בצריפים אור ליום שבת הקפיצו את המשק מהמיטות, היו במסגרת גיוס מילואים של דני נמלי. המזכירות אישרה.
6. ביקור קרובים
 המזכירה הביאה בקטה של כמה סוחרים ממזרח ירושלים לבקר בטוק שלנו בקבלת שבת הטבועית.
 המזכירות אישרה.
7. התאבדויות במשק
 הרי מסר שנשארו עוד כרטיסים באסט עם הנחה לקיבוצניקים. המזכירות אישרה.
8. ירידה על המזכירות
 איחי הגיש בקטה לרדת על המזכירות. המזכירות אישרה.

אישר איתי.

ד י א ל ו ג

- זה לא ניראה לי.
- זה עמוק מידי.
- נכון, אבל זה פשוט לא ניראה לי.
- זה עמוק מידי.
- כן, אבל זה לא ניראה לי.
- זה עמוק מידי.
- רגע, על מה אתה מדבר?
- על השמועות...
- ואני מדבר על הקרקעית של בריכת השחיה.

...וכתגובה על השגתם של יעל ודומים, בקשר ל-"כל סוטה" והגסויות,
 הלכנו לגן-רימון וקיבלנו את ההתייחסויות הבאות;
 "אה-אה, פיפי, תחת, מסריח, פלוץ, פויה, הומו, דביל, סחוק, סחוק, סחוק,"

מאת יהודה.

ופעם נוספת אנו מאחלים לכולם - סוף שבוע ללא שמועות וללא פיהוקים,
 וכמובן המון, המון, ...!!!???)***++xxx